

RECENSIES

IN ARCHIEFTIJDSCRIFTEN GELEZEN, AFLEVERING 2

ADVN mededelingen. Drie- maandelijkse mededelingen van het ADVN - Archief- en Docu- mentatiecentrum, 1 (2002). Vier afleveringen

Uitg.: ADVN. Lange Leemstraat 26. 2018 Antwerpen.

Aanwezig in vele archiefdiensten. Wordt op verzoek gratis toegezonden.

Het Vlaamse archieflandschap is sinds 2002 een nieuwsbrief rijker: *ADVN Mededelingen*. Met deze publicatie wil het ADVN tegemoet komen aan de vraag naar actuele informatie over zijn werking en de bewaarde archiefbestanden en documentaire verzamelingen.

De eerste aflevering brengt een notitie over Jozef Goossenaerts (1882-1963), de inspirator en bezieler van talloze wetenschappelijke initiatieven en stichter van *Wetenschappelijke Tijdingen* (Frans-Jos Verdoodt, *De herinnering aan Jozef Goossenaerts*: Afl. 1; p. 1). Dezelfde auteur stelt in *Archieven in het buitenland* (Afl. 1; p. 4) de door het ADVN en door de beheerder van Vlamingen in de wereld in 2000 en 2001 uitgevoerde prospectie naar archieven van Vlamingen in Argentinië, Brazilië, Paraguay en Uruguay voor. Deze archieven leveren vaak interessante bronnen voor de geschiedenis van de Vlaamse emigratie. Het is de bedoeling de prospectie later ook in Noord-Amerika, Azië en Afrika voort te zetten. In de vierde aflevering gaat F.-J. Verdoodt daar verder op in (*Vlamingen in een nieuw thuisland: over de archieven van de talrijke Vlamingen die als emigranten in het buitenland verblijven*, p. 2-4).

Een nieuwsbrief is het meest geschikte kanaal om over 'de rijkdom' in eigen huis te berich-

ten. Berichten over archiefaanwinsten nemen hierbij een voorname plaats in. Een belangrijke aanwinst voor het ADVN was het archief van de VTB-VAB. Gesticht in 1922 als tegenhanger van de toen hoofdzakelijk Franstalige Touring Club de Belgique, ontplooidde de Vlaamse Toeristenbond (later uitgebreid met de Vlaamse Automobilistenbond) talloze cultuur-flamingantische activiteiten. Luc Boeva stelt het VTB-VAB-archief kort voor in *Het archief van de VTB-VAB naar het ADVN* (Afl. 2; p. 2). Nog meer archiefinformatie vindt men in aflevering 3. Daar wordt de verwerving van het archief van het Algemeen Nederlands Zangverbond gemeld (Luc Bouva, *Het archief van het Algemeen Nederlands Zangverbond naar het ADVN*, p. 3).

Een archief-, documentatie- en onderzoekscentrum zoals het ADVN bevordert ook de kennis van de bewaarde bronnen. Korte thematische overzichten zijn dan ook zeer welkom in een nieuwsbrief. Wij vermelden in dit verband de notitie van Luc Bouva (Afl. 3; p. 2) *Archief omtrent het activisme*, over de politieke beweging die tijdens de Eerste Wereldoorlog streefde naar veranderingen in de taalwetgeving en in de staatsstructuur om Vlaanderen de grootst mogelijke politieke zelfstandigheid te verschaffen.

Het ADVN bewaart en ontsluit niet alleen archieven. Het bewaart ook documentatie over het Vlaams nationalisme en over vele andere nationalistische bewegingen. Over welke bronnen het gaat licht Luc Boeva toe in *Bronnen in het ADVN over nationalisme en nationale bewegingen* (Afl. 3; p. 3-4).

Wie het ADVN kent zal graag vier keer per jaar de *ADVN-Mededelingen* ontvangen. Wie nog niet zo goed op de hoogte is van wat het ADVN allemaal in huis heeft en realiseert en op zoek is naar informatie over bronnen

betreffende het Vlaams-nationalisme, zal in elke aflevering wel iets interessants vinden. Wij wensen het ADVN alvast proficiat met de uitgave van *ADVN Mededelingen* en kijken uit naar de volgende jaargang. (Gustaaf Janssens).

@rchieflink. Driemaandelijks nieuwsbrief van 't Archief. Gent on Files vzw, 2 (2002). Vier afleveringen

Uitg.: 't Archief, Gent on Files; Red.: Valérie Meillander, Stadsarchief Gent. Abrahamstraat 13. 9000 Gent.

ISSN - 1376-2966.

Aanwezig in vele archiefdiensten en bij de talrijke vrienden van het Gentse stadsarchief.

De nieuwsbrief van de vriendenkring van het Gentse stadsarchief ontstond in 2000, publiceerde in 2001 vier afleveringen en viel ook in het afgelopen jaar vier keer in de bus. Zoals steeds is de inhoud gevarieerd en aantrekkelijk gepresenteerd. Naast berichten uit het archiefdienst komen zo in goed als alle afleveringen diverse archiefbronnen aan bod.

In *De Gentse armenschool voor jongens: de kuldere in de zeventiende eeuw* (Afl. 1; p. 1-2) vraagt Robert Barbry aandacht voor het archiefmateriaal uit Reeks 82 van het Oud Archief met betrekking tot de drie aspecten van de opvoeding in de armenschoolen: het internaat, het onderwijs en de arbeid. Een verrassende vondst was een gedicht vol liefdesverdriet uit 1433, waarschijnlijk van de hand van Philips Sersanders, secretaris van de schepenen van gedelen (SAG, Oud Archief. Reeks 261bis, nr. 1 - de dato 16 december 1433). Leen Charles licht een en ander toe (*Philips Sersanders, secretaris met liefdesverdriet (1433)*, Afl. 1; p. 4-5). Een vaste rubriek in @rchieflink is 'extra muros', waarin 'gandensia' uit andere archieven worden voorgesteld. Michel Oosterbosch heeft het over *Gandensia in het archief van de Grote Raad* (Afl. 2; p. 6-7), meer speciaal over een proces in beroep van Pieter van Bruussele, een Gentse kraanarbeider tegen de regeerders van het Sint-Jan-ten-Dullengodshuis. Oosterbosch geeft ook nuttige informatie over de procesgang en wijst op het belang van het archief van de Grote Raad van Mechelen voor de Gentse geschiedenis. Een heel belangrijke fotoverzameling uit het Gentse stadsarchief is de fotoverzameling van de Stedelijke Com-

missie van Monumenten en Stadsgezichten (1823-1999). In het kader van het Conventioneel Cultureel Erfgoed, dat werd afgesloten tussen de stad Gent en de Vlaamse Gemeenschap, kon Gent Cultuurstad vzw een budget vrijmaken voor het digitaliseren van de foto's. Het resultaat is sinds 1 september 2002 te raadplegen en te bewonderen via de website <<http://www.beeldbankgent.be/>>. Het gaat om de reproductie van iets meer dan 7.500 opnamen, waarvan telkens de afmetingen, de datering, de naam van de fotograaf en natuurlijk ook de identificatie van het stadsgezicht zijn toegevoegd (Wout De Vuyst, *À la recherche d'une ville disparue: de fotoverzameling van de SCMS*, Afl. 3; p. 1-2). Weet u wie Prinses Paulina was? Wellicht niet. Toch was zij, Johanna Paulina Musters (1878-1895) - "de kleinste mens aller tijden" - geboren in het Noord-Brabantse Ossendrecht, in het laatste kwart van de negentiende eeuw een beroemdheid. In *Een vreemde tante* (Afl. 3; p. 6-7) vraagt Janneke Lauwers aan de hand van Gentse documenten aandacht voor deze dwergvrouw.

Elke dag wordt er in het Gentse stadsarchief "noest gezocht, gevonden en genoteerd". Veel onderzoek gaf in de loop der tijden aanleiding tot een publicatie, maar heel veel aantekeningen werden en worden nooit gebruikt. Toch kunnen zij waardevol materiaal bevatten. In *De historische nota's in het Gentse Stadsarchief* (Afl. 4; p. 2-3) vraagt Daniel Lievois aandacht voor de notities van Alfons Van Werveke, van Frans De Potter, van Victor Vander Haeghen, van Pierre Kluyskens en van Napoleon De Pauw. Zij staan ter beschikking van de hedendaagse onderzoeker en kwamen terecht in het fonds der 'Historische nota's' van het Stadsarchief. Niet alleen lokale vorsers vinden de weg naar het Gentse stadsarchief. Ook buitenlanders duiken er geregeld op. @rchieflink laat er enkele aan het woord. Zo vertelt Linda Guzetti in *Vrouwen in Venetië en Gent in de late veertiende en de vroege vijftiende eeuw: een vergelijking* (Afl. 1; p. 6-7) over haar onderzoek naar testamenten van Gentse vrouwen uit de late Middeleeuwen als bron voor een vergelijkende studie tussen de vrouwelijke testateurs in Venetië en die in Gent. David Lederer brengt verslag uit over een kortlopend onderzoek over zelfdoding in het vroegmoderne Gent (*De cultuurgeschiedenis van de zelfdoding in Vlaanderen: een uitdaging*, Afl. 2; p. 4-5). Hoe het Gentse stadsarchief er in het midden van de 19de

eeuw 1867 uitzag leert een krantenbericht uit juli 1867. André Capiteyn stelt het voor (*Een bezoekje aan het stedelijk archief in het Stadhuis anno 1867*, Afl. 4; p. 1 en p. 4-5).

Op 26 maart 2002 benoemde de Gentse gemeenteraad Leen Charles met ingang van 1 april 2002 tot stadsarchivaris. Leen werkt al sinds 1988 als archivaris bij het Stadsarchief en was gedurende de voorbije vijf jaar stadsarchivaris ad interim. In *Proficiat Leen!* (Afl. 3; p. 3) belicht Griet Maréchal de inzet, werkkraft en kwaliteiten van de nieuwe stadsarchivaris, de twaalfde op rij sinds de benoeming in 1817 van François Hye-Schoutheer. Over hem is er overigens een korte notitie (Leen Charles, *Het Stadsarchief 185 jaar geleden*, Afl. 4; p. 6). (Gustaaf Janssens).

Journal of the Society of Archivists, 23 (2002)

Uitg.: The Society of Archivists. Red.: Miss C. Annesly. Journal of the Society of Archivists. Canterbury Cathedral Archives. The Precincts, Canterbury. Kent CT1 2EH (Groot-Brittannië) ISSN 0037-9816

Aanwezig in de bibliotheek van het Algemeen Rijksarchief en de bibliotheek van de archiefopleiding aan de VUB.

De Archiefraad van Wales stelde een gedrags- of beleidslijn op voor de beleidsmakers met de bedoeling informatie te leveren om zo het debat over het archiefwezen te stimuleren en op niveau te brengen. In kort bestek wordt een klaar en duidelijk overzicht geschetst van de principes en de doeleinden. Als bijlage volgen andere beleidslijnen, wetgeving en standaarden in voege in Wales en in het Verenigd Koninkrijk (*A National Archives and Records Policy for Wales geformuleerd door de Archives Council Wales*, p. 7-16).

Ook Engeland streeft ernaar het erfgoed, bewaard in bibliotheken, archieven en musea, via een 'portaal' te ontsluiten. Maar uitwisseling van gegevens is slechts mogelijk als gemeenschappelijke beschrijvingsstandaarden worden gebruikt, terwijl elk domein nu zijn eigen standaarden hanteert: de archiefwereld de ISAD(G), de museumwereld in het Verenigd Koninkrijk SPECTRUM. De resultaten van het onderzoeksproject dat zes weken lang aan het University College of London beide systemen vergeleek, liggen nu voor (Elizabeth Shepherd & Rachael Pringle, *Map-*

ping descriptive standards across domains: a comparison of ISAD(G) and SPECTRUM, p. 17-34).

Amanda Hill brengt verslag van een project om de archiefcollecties van instellingen voor hoger onderwijs in het Verenigd Koninkrijk on line te plaatsen (*Bringing Archives Online through the Archives Hub*, p. 239-248).

Van bij de start van PROCAT, de catalogus – lees inventaris – van het Public Record Office, was beslist de interne en externe gebruikers bij de ontwikkeling te betrekken. Jone Garmendia schetst de evolutie van het proces en citeert cijfers over de reacties van de gebruikers van het systeem. Het PRO wil zeker voortgaan op de ingeslagen weg om on line diensten te verlenen (*User input in the development of online services: the PRO catalogue*, p. 51-57).

Extra financiering verwerven via beroep op allerlei fondsen of via het indienen van projecten is ook in Engeland erg actueel. Sommige lokale archiefdiensten hadden hierin succes, andere niet en nog andere waagden zich niet in deze concurrentiestrijd. Het groeiend belang, ja zelfs de noodzaak van dergelijke bijkomende financiering kan echter niet worden ontkend, maar is verre van onprobleematisch. Deze bijdrage schetst de actuele situatie van de lokale overheidsarchieven ten overstaan van dit 'bidding paradigm'. Na onderzoek kwamen de auteurs tot het besluit dat de lokale overheidsarchivarissen aan drie terreinen extra aandacht moeten geven: 1. de professe moet meer zelfvertrouwen hebben en er zich naar gedragen; 2. ze moet een beleid en een strategie ontwikkelen en 3. zoeken naar partners. Stof ter overweging! (Ken Harrop, Graham Coulson, Kathryn Ray en Sandra Parker, *Bidding for records: local authority archives and competitive funding*, p. 35-50).

Ian Mortimer houdt in *Discriminating between readers: the case for a policy of flexibility* (p. 59-67) een pleidooi voor een andere, lees positief-discriminerende aanpak van de wetenschappelijke vorser in de werkzaal. Deze aanpak zou als resultaat moeten hebben dat deze laatste efficiënter kan werken. Mor-

timer geeft enkele praktische wenken en wensen, waarvan ik zeker ben dat klantgerichte archiefdiensten er niet op hebben gewacht om een dergelijke behulpzame houding aan te nemen – en dan voor alle bezoekers –, voor zover zij tenminste tijdig de archiefdienst op de hoogte hebben gebracht van hun bezoek, hun wensen en problemen. Een reactie op de opvatting van Ian Mortimer kon niet uitblijven en kwam van Stacey Gee: *A standard service for all?: the case for a flexible attitude* (p. 233-238).

Waar bibliotheken al lang materiaal beschikbaar stellen van visueel gehandicapten, is dit niet het geval voor archiefdiensten. Andrew Whiteside gaat in een helder gestructureerd overzicht na wat archiefdiensten kunnen doen voor deze groep gehandicapten. Zullen niet alle voorwaarden zo maar te realiseren zijn, zijn bijdrage is alvast een 'oogopener' voor zienden (*Enhancing provision of archive services for the visually impaired*, p. 73-86).

De conserveringsproblematiek krijgt in deze jaargang heel wat aandacht. In de evolutie naar professionalisering heeft de wereld van de conservators in het Verenigd Koninkrijk belangrijke mijlpalen gehaald. Stan Lester kijkt terug en wijst op de noodzaak kritisch te blijven en vooral rekening te houden met de steeds evoluerende context (*Becoming a profession: conservation in the UK*, p. 87-94).

Het Museum van Wetenschappen en Nijverheid te Manchester beheert een grote collectie fotografisch materiaal en wou de toegankelijkheid en de exploitatie verbeteren. Het werd hierbij geconfronteerd met de massale omvang van de collectie, de verschillende dragers en de verpakkingen van uiteenlopende kwaliteit of het ontbreken ervan. De realisatie van de doelstellingen stelde met andere woorden grote problemen. Dit artikel zet uiteen hoe het museum een strategie ontwikkelde met het oog op de fysische bewaring, welke methodologie werd toegepast en welke resultaten het behaalde. Het is een pleidooi voor een realistische en praktische aanpak (Elizabeth Oxborrow-Cowan, *Photographic care at the Museum of Science and Industry in Manchester*, p. 95-107).

Helen Forde wijdt een aantal beschouwingen aan de evolutie van de conservering. Zij wijst op verwezenlijkingen maar ook op gebreken zoals het ontbreken van belangstelling voor

de e-bewaring en geeft als voorbeeld de nalatigheid van de Nasa om de elektronische bescheiden over de eerste maanexpeditie in 1967 te bewaren (*Preservation past and future*, p. 165-170).

Veel degeneratieprocessen die het verval en de vernietiging van historisch en artistiek materiaal veroorzaken hangen samen met de aanwezigheid van zuurstof. Veel chemische en biologische reacties kunnen immers niet plaatsvinden zonder. Dit is het uitgangspunt van conserverende behandelingen die zuurstofvrije omgevingen gebruiken. De mogelijkheden zet R.E. Child uiteen in *Anoxic environments in archive conservation* (p. 171-178).

Het gas Halon mag volgens het protocol van Montreal van 1987 niet meer worden gebruikt als brandblussysteem. De Archiefdienst van Dorset gebruikte dit gas en moest dus zijn systeem vervangen. Aanpak, overwegingen en beslissingen zet Chris Woods uiteen in *Meeting the Montreal Protocol: alternative fire suppression systems for archives* (p. 179-186).

Een synthese op basis van literatuur over het gebruik van enzymen brengt Sandrine Decoux in *Enzymes used for adhesive removal in paper conservation: a literature review* (p. 187-195).

Mary Ellis en Anna Greening geven de resultaten van een onderzoek naar de archiefopleiding in Nederland, Italië, Duitsland, Frankrijk, Canada en Australië en trekken conclusies voor het Verenigd Koninkrijk in *Archival training in 2002: between a rock and a hard place?* (p. 197-207).

De recente ontwikkeling van de Australische wetgeving op archiefgebied schetst Ted Ling in *Acts of atonement: recent developments in Australian archival legislation* (p. 209-221) en ook het artikel van Allison Coleman & Susan J. Davies (*Copyright and collections: recognising the realities of cross-domain integration*, p. 223-232) betreft de wetgeving.

De figuur van George Herbert Fowler (1861-1940), die beschouwd wordt als de grondlegger van de organisatie van het Engelse archiefwezen volgens de bestuurlijke indeling van de graafschappen, belichten Patricia Bell & Freddy Stitt in *George Herbert Fowler and County records* (p. 248-264). (Griet Maréchal).

Kadoc Nieuwsbrief, 2002. Zes afleveringen

Uitg: Katholiek Documentatie- en Onderzoekscentrum. Vlamingenstraat 39. B-3000 Leuven

Aanwezig in vele archiefdiensten. Wordt op verzoek gratis toegestuurd.

Zoals altijd zijn veel bijdragen in de nieuwsbrief gewijd aan studiedagen, publicaties, recente archief- en documentatie-aanwinsten en aan de voorstelling van archiefvormers. Aflevering 3 (mei-juni 2002) is volledig gewijd aan de 25ste verjaardag van het Kadoc. In dit overzicht signaleren wij enkel de bijdragen over archief- en documentatiemateriaal.

Naar aanleiding van de overdracht van de lokale Davidsfondsarchieven belicht Godfried Kwanten in *Vlaams cultuurleven op micro-niveau: lokale Davidsfondsarchieven* (Afl. 2, p. 1-2) het belang van deze bestanden. Het gaat om archiefdossiers gevormd door honderden Davidsfondsafdelingen. Hun inhoud biedt een getrouw beeld van de lokale werking. Bij hun aankomst in het Kadoc werden de afdelingsarchieven onmiddellijk herverpakt en ontsloten. Ze zijn nu al raadpleegbaar, door zowel Davidsfonds(bestuurs)leden als buitenstaanders. In beide gevallen is een voorafgaande schriftelijke toestemming van het Davidsfondsbestuur vereist. Voor vertrouwelijke, meestal persoonsgebonden informatie geldt een tijdsgrens van 50 jaar.

Organisatiearchief kan op essentiële wijze worden aangevuld door archief van personen die in die organisatie of beweging een leidinggevende rol hebben gespeeld. Recent droeg Albert-Frans (Bert) Peeters (*1915), jarenlang nationaal directeur/landsbondproost van de Chirojeugd, zijn archief aan het Kadoc over. Priester gewijd in 1939, was Peeters van 1942 tot 1969 nationaal directeur van de katholieke Chirojeugd. Daarnaast was hij secretaris-generaal van het Centraal Kaderinstituut voor kadervorming van de katholieke jeugdorganisaties (1956-1969). Ook internationaal was hij op dit terrein actief. Na zijn huwelijk, in 1970, werd Bert Peeters de drijvende kracht achter de vereniging van gehuwde priesters. Hij wijdde er al zijn krachten aan; eerst als voorzitter (1971-1995) van 'Inspraak', de Vlaamse vereniging van gehuwde katholieke priesters, nadien als voorzitter van de 'International Federation

of Catholic Married Priests'. Daarnaast was hij toen beroepshalve secretaris-generaal van het Nationaal Centrum voor Ontwikkelings-samenwerking (NCOS). Het archief van Bart Peeters overstijgt op meerdere terreinen het lokale belang. Niemand die over de Vlaamse Chiro werkt en vooral over het 'uittreden' en het huwen van rooms-katholieke priesters in de tweede helft van de twintigste eeuw, kan aan dit rijke archief voorbijgaan (G. Kwanten & Lieve Claes, *Archief Bert Peeters*; afl. 4, p. 7-8). Een ander, al even maatschappelijk relevant archief, is dat van 'de Brouwerij van Viersel', waar pater Luc Versteyleen s.j. sinds 1970 een stek heeft. 'Viersel' groeide in de jaren zeventig uit tot uitvalsbasis van de groene herlevingsbeweging 'Anders Gaan Leven', van de Groene Fietsers en van de groene partij Agalev. 'Viersel' was en is een 'passantenhuis'. Stukje bij beetje maakt Luc Versteyleen zijn persoonlijk archief en het archief van 'Viersel' aan het Kadoc over. In het recent overgedragen 'brouwerijarchief' trekken de neerslag van de schrijfgesprekken en de 'Boeken van Komen en Gaan' de aandacht. Het gaat om de in registers neergeschreven aantekeningen waarin passanten, vaak anoniem, hun indrukken, persoonlijke roerselen, gevoeligheden, bekommernissen, idealen en illusies noteerden. Het zijn momentopnamen en tegelijk sprekende getuigenissen die "een venster vormen op een bewegingsfenomeen" en op een aantal opeenvolgende generaties jongeren uit het laatste kwart van de twintigste eeuw: zeer waardevol en wellicht uniek materiaal (G. Kwanten, *Stil-leven in de Brouwerij*; afl. 6, p. 9-10).

Hebben katholieken iets met sport, hebben Vlaamse katholieken iets met wielersport en is daarover materiaal in het Kadoc te vinden? Op deze vragen kan positief geantwoord worden dankzij een bescheiden verkenning die in de marge van het wereldkampioenschap 2002 te Zolder in de Kadoc-bestanden werd doorgevoerd. Er waren niet alleen de Sporta-wielerproosten, maar ook de fietswijdningen en -bedevaarten en de *Res Nova*-wielerskoersen. Informatie over dit 'rijke (katholieke) Vlaamse wielersport' is, voor wie goed zoekt, in woord en beeld in het Kadoc aanwezig. G. Kwanten trekt er de aandacht op (*Katholieken en/in het wielerspeloton*; afl. 5, p. 1-3).

Dat het Kadoc een rijke audiovisuele verzameling bezit is geen geheim. Af en toe

wordt die verrijkt met een belangrijke collectie. Zo gaf voormalig Eerste Minister Jean-Luc Dehaene 43 albums met politieke cartoons uit 1981-1999 met hemzelf als 'onderwerp' (of beter 'lijdend voorwerp?') in bewaring (Greet De Neef, *'Geen commentaar': karikaturen van J.-L. Dehaene*; afl. 6, p. 7).

Het Kadoc koestert niet alleen de eigen 'schatten', het begeleidt ook inventarisatieprojecten van derden. Zo is het actief betrokken bij de ontsluiting, de valorisering en de conservering van het archief van de Fondatie Terninck te Antwerpen. Het betreft het archief van de in 1697 door kanunnik Christian Terninck (1667-1745) gestichte 'fondatie', aanvankelijk een school voor weesmeisjes. Terninck stichtte in 1703 ook een communautiteit van 'geestelijke dochters', lekenzusters die voor het onderwijs in de school zorgden. Na de Franse Revolutie werd de fondatie een stedelijke instelling, maar in 1821 werd zij opnieuw autonoom. De communautiteit van 'geestelijke dochters' werd toen omgevormd tot een diocesane kloosterorganisatie. In de 20ste eeuw werd de onderwijstaak afgebouwd en vonden de zusters een nieuw actie-terrein in de gehandicaptenzorg. Ook was er aandacht voor de Poolse katholieke gemeenschap in Antwerpen en voor de zigeuners. Door het vergrijzen en het stilaan uitsterven van de congregatie werden de activiteiten van 'Terninck' niet zo heel lang geleden stilgelegd. Nu rest alleen nog het archief. Het 'oud archief' betreft de jaren 1697-1850, het 'modern archief' loopt van 1850 tot heden (Jo Luyten, *Fondatie Terninck: ontsluiting van archief, bibliotheek en audiovisueel materiaal*; afl. 5, p. 4-6). In het klooster van de paters 'Picpussen' (de Paters van de Heilige Harten) aan de Leuvense Ramberg wordt een historisch uiterst waardevolle 'Damiaan-collectie' bewaard. Het gaat om archiefstukken en documentatie van en over Damiaan De Veuster, beter bekend als pater Damiaan. De collectie werd de voorbije decennia druk geraadpleegd, raakte daardoor in wanorde en werd zelfs gedeeltelijk vermengd met andere bestanden. Raadpleging werd moeilijk, de oude inventaris was niet langer bruikbaar en een 'groot nazicht' drong zich op. Het Kadoc werd aangezocht om orde op zaken te stellen (P. Jaspers, *Groot nazicht van de Damiaan-collectie*; afl. 6, p. 8-9). (Gustaaf Janssens).